

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

Bf.38/2015/5. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2015. évi szeptember hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2015. március 4. napján kelt 10.B.883/2012/80. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás tartamát 7-7 (hét-hét) évre enyhíti, annak végrehajtási fokozatát börtönben határozza meg.

A vádlottat terhelő bűnügyi költség összege 491.596 (négy száz kilencvenegyezer-öttszáz kilencvenhat) Ft, 28.931 (huszonnyolcezer- kilenc százharmincegy) Ft bűnügyi költség az állam terhére marad.

Egyebekben helyben hagyja az elsőfokú bíróság ítéletét azzal, hogy az ítélet bevezető részéből a 2014. március 12. napját megelőző tárgyalási napok feltüntetését mellőzi; a vádlott lakhelye:...; mellőzi a bűnügyi költség elkülönítésével kapcsolatos rendelkezést.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2015. március 4. napjától a mai napig 2015. szeptember 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig eltelt időt a közúti járművezetéstől eltiltás tartamába beszámítani rendeli.

I n d o k o l á s :

A **Veszprémi Törvényszék** 2015. március 4. napján kihirdetett **10.B.883/2012/80.** számú ítéletében megállapította **vádlott** bűnösségét:

- emberölés bűntettének kísérletében a Btk.160.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés f/ pontja szerint,
- 2 rb személyi szabadság megsértésének bűntettében a Btk.194.§ (1) bekezdés szerint és
- rongálás bűntettében a Btk.371.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülően. Ezért őt - halmazati büntetésül - 10 év szabadságvesztésre, 10 év közúti járművezetéstől eltiltásra és mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélete, megállapítva, hogy a szabadságvesztés büntetést fegyház fokozatban kell végrehajtani.

Kimondta, hogy a terhelt a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban annak 2/3 része kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Beszámította a kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és a közúti járművezetéstől eltiltás tartamába a jogosítvány elvételétől eltelt időt. Az ítéletet ellen az első fokon eljáró ügyész a vádlott terhére súlyosítás; hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása iránt jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője enyhítésért fellebbeztek.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.23/2013/14-I. számú átiratában** az ügyész fellebbezését fenntartotta, a védelmi jogorvoslati kérelmet alaptalannak találta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás keretében eleget tett a tényállás felderítési kötelezettségének, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, mely téves ténybeli következtetést nem tartalmaz. Eleget tett továbbá az indokolási kötelezettségének és helyesen következtetett a terhelt bűnösségére, valamint törvényes a cselekmények minősítése is. A különös részi büntetési tétel minimumában meghatározott büntetés mértéke azonban nincsen arányban a számos súlyosító körülmény miatt a cselekmény tárgyi súlyával. Messze elmarad a büntetési tétel középértékétől, mely 17 és félév lenne, mértékét nem indokolja még az sem, hogy a terhelt idősebb korú, illetve egészségi állapota megromlott. Ezért az ügyész a szabadságvesztés büntetés tartamának emelését indítványozta. Rámutatott, hogy a költségjegyzék 8./ tétele alatt bejegyzett szakértői díj megfizetésére nem kötelezhető a terhelt, mivel **1. sértett** és **2. sértett** vonatkozásában olyan cselekmény kapcsán merült fel, melyben **vádlott** bűnösségét nem állapította meg a bíróság. Mellőzendőnek tartotta az ítélet bevezető részéből a 2013. április 10. és november 20. közötti tárgyalási napok feltüntetését, mivel ezt követően a bíróság a tárgyalást megismételte. Kérte annak megállapítását, hogy a sértettek megvizsgálásával felmerült 28.931 forint bünygyi költséget az állam viseli. Egyéb tekintetben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélet tábla nyilvános ülésén megjelent **ügyész** fenntartotta az írásban benyújtott indítványait. Álláspontja az volt, hogy a vádlott tagadásával szemben elfogadhatóak voltak a sértettek vallomásai, akik az eljárás során végig következetesen nyilatkoztak. A tanúk nagyobb része csak az előzményekre tudott nyilatkozni, viszont az élet elleni cselekmény tekintetében fontos bizonyítékok voltak a szakértői vélemények, a helyszíni szemle jegyzőkönyvének adatai és az egyéb okirati bizonyítékok. A vádlott tisztába volt a gépjárműve menettulajdonságaival és fel kellett ismernie, hogy a nagy erejű ütközés szükségszerűen az előtte haladó személyautó irányíthatatlanságához vezet. Számítania kellett arra, hogy az abban helyet foglaló sértettek nekicsapódhatnak az úttest mellett lévő tereptárgyaknak, olyan sebességgel, amely köztudottan halálos végkimenetellel járhat, mely kizárólag a szerencsés véletlen folytán maradt el. **Vádlott** belenyugodott ebbe a lehetőségbe, ily módon szándéka az emberölés tekintetében eshetőleges. Egyetértett a büntetés kiszabása során az alkalmazott anyagi jogi szabállyal, mert összességében a hatályos Btk. tartalmaz kedvezőbb rendelkezéseket a vádlottra nézve. Az elsőfokú bíróság által a különös részi minimumban kiszabott szabadságvesztést nem alapozzák meg a vitathatatlan személyi körülmények, ezért a középértékhez közelítő súlyosabb büntetés kiszabását feltétlenül indokoltnak tartotta, különös tekintettel arra a körülményre, miszerint a halálos eredmény elmaradása csak a véletlenül múlt. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla a

törvényszék ítéletét változtassa meg; a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét emelje fel, a bevezető részt és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést az ítélet szerint helyesbítse. Egyebekben az ítéletet hagyja helyben és rendelkezzen az elsőfokú ítélettől a mai napig eltelt időnek a fegyházbüntetésbe, illetőleg a közúti járművezetéstől eltiltásba történő beszámításáról.

A vádlott meghatalmazott **védője** megváltoztatva a fellebbezés irányát elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Hivatkozott arra, hogy nem került sor a terhelt börtöntűró képességének megvizsgálására, pedig ismert volt az elsőfokú eljárásban is, hogy sokféle betegségben szenved, egészségi állapota jelentősen megromlott. Az igazságügyi orvosszakértői vizsgálat lefolytatása tehát indokolt. Másrészt az ítélet álláspontja szerint megalapozatlan, mert nem került tisztázásra az ellentétesen nyilatkozó tanúk szembesítése folytán, hogy a vádlott tartott-e kést a baleset után a kezében, azzal fenyegetőzött-e, amikor odament a sértettekhez. A vádlotti védekezést támasztják alá ugyanis **1. tanú**, illetve **2. tanú** és felesége abban, hogy a **3. sértett** és **1. sértett** által előadott késsel való fenyegetőzés, illetve élet ellenes kijelentések nem hangzottak el. Ily módon a tényállás lényeges eleme; az eshetőleges szándék felderítetlen maradt, amely megalapozatlanná teszi az elsőfokú bíróság által megállapítottakat.

Ha a hatályon kívül helyezési indítványnak nem ad helyt az ítélőtábla, akkor a védő a hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezés elutasítását kérte.

A tényállást az iratok tartalma alapján lehetségesnek tartotta helyesbíteni az érdektelen szemtanúk vallomása alapján. A 2. tényállási pontban **vádlott** következetesen tagadta a bűnösségét. Védekezésének lényege az volt, hogy beszélni akart a volt feleségével, a ruháit szerette volna visszaadni, ezért utánuk ment az autóval. Szándékosan nem kívánt ütközni, és semmiféle késsel való fenyegetés a sértettek irányában nem valósult meg. Ezzel szemben **3. sértett** és **1. sértett** határozottan állították, hogy szándékosan ütközött nekik a vádlott, majd késsel fenyegetőzött. A vádlott mozgását a közelből figyelemmel kísérő tanúk, illetőleg a helyszínre érkező rendőr nem számoltak be a késről, ezért a sértettek állítását nem lehet elfogadni. Az élet elleni cselekményre az utólagos magatartásból tehát nem vonhatók le következtetések. Két ütközést tudott bebizonyítani a műszaki szakértői vélemény, abból a két deformálódási nyomból, amelyek a sértetti gépjárművön a Suzuki Ignis nekiütközésétől származtak. Az ítélet következetesen négy ütközésről beszél, ehhez képest a sértettek is csak három ütközésről számolnak be. Rögzíti a szakértői vélemény, hogy az első ütközéskor a két gépkocsi sebességkülönbsége 20 km/h lehetett. A **3. sértett** tanú vallomása szerinti verziót, hogy az ütközéstől kipördült az ő autója, a szakértő kizárta. A szakértői vélemény leszögezte, hogy nem tervezhető meg ilyen ütközési mechanizmus esetén, hogy milyen fokú sérülés fog bekövetkezni. Mindezekre figyelemmel a második tényállási pont vonatkozásában a helyes megállapítás a következő: a balesetet követően **vádlott** kiszállt odament a kocsához kérdezősködött **1. sértett** egészségügyi állapotáról, majd visszament az autójához, elővette a botját és beszélgetett **2. tanúval** a rendőrök kiérkezéséig. Ha pedig ez az ítéleti tényállás, akkor a vádlott cselekménye nem minősül emberölés büntette kísérletének, hanem a Btk.234.§ (1) bekezdés szerinti közúti veszélyeztetés büntettének. A

vádлотtal szemben 2 rb személyi szabadság megsértését, 1 rb közúti veszélyeztetés büntettét és 1 rb rongálás büntettét lehet megállapítani, mellyel arányos joghátrány a végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetés. A büntetés kiszabása körében a védő rámutatott, hogy a vádlott beszámítási képessége közepes fokban volt korlátozott ezért - és az egészségi állapotára, idős korára, a büntetlen előéletére, valamint a szakmai tevékenységére figyelemmel - az enyhítő szakasz alkalmazásával kérte méltányos büntetés kiszabását.

Az ügyész viszonylással élve rámutatott, hogy a három tanú - **2. tanú, 3. tanú és 1. tanú** - vallomásának elemzése az ítélet 12. oldalán megtörtént. A védelem által felhozottak a bizonyítékok újraértékelését célozzák, amely a másodfokú eljárásban a törvény alapján kizárt. A minősítés szempontjából érdektelen, hogy volt-e kés a vádlottnál a baleset után. Az élet elleni bűncselekmény alapját maga a baleset képezi. Négy alkalommal történt ütközés, ebből kell levonni jogi következtetést, hogy miért, milyen célzattal, milyen szándékkal, milyen előreláthatósággal ment neki a vádlott a sértetti gépjárműnek. Ezért nem olyan megalapozatlansági ok az említett szembesítések elmaradása, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéshez vezethetne.

Vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában megismételve védekezését kifejtette, hogy nem akart senkit megölni, csupán volt feleségével szeretne volna békés úton elrendezni a holmija elvitelét. Tizenöt évig békességben éltek, felnevelték együtt a volt felesége kislányát, majd néhány hónap alatt megromlott a viszonyuk és a gyermek is ellene fordult. Türelmetlen volt, szeretne volna befejezni a kapcsolatot, ezért utánuk ment és beleütközött az autójukba. Ebben bűnösnek érzi magát, de nem állt szándékában sem testi sérülést, sem kárt okozni. Istenfélő ember, sosem volt büntetve, egész pályafutása során az igazságszolgáltatással együtt működött, mint addiktológus és bírósági ülnök. Elmondta egészségi állapotáról, hogy 2003 óta bot nélkül nem tud közlekedni, érszűkülete van. Sokszor van eszméletvesztése, de a perbeli esetről sem hivatkozott arra, hogy rosszul van. A baleset után kihagyások voltak az agyában, két keresztcsigolyája is eltört. Mentős nem nézte meg a helyszínen, kórházba sem vitték, csak a rendőrségre, ahol kellett volna az inzulinja. Az elsőfokú bíróság által kiszabott tíz év számára egyenlő a „halálbüntetéssel”, mivel 65 éves és betegségei egyre súlyosbodnak. Kérte a bíróságot, hogy méltányosan és igazságosan döntsön a sorsáról.

Az ítélet tábla a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírálta. Ennek alapján az enyhítésre irányuló jogorvoslati kérelmét **megalapozottnak** találta az alábbi indokok szerint.

Megállapította, hogy a Veszprémi Törvényszék az eljárása során a perrendtartási szabályokat maradéktalanul betartotta, figyelemmel a Be. 554/A-M.§-okban írott - a kiemelt jelentőségű ügyek eljárására vonatkozó - szabályokra, melyeket hibátlanul alkalmazott. Az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó szabálysértés nem történt, az érdemi felülvizsgálat lefolytatható volt. Az elsőfokú bíróság az ügyben kihallgatta a vádlottat, a sértetteket és az ügyész, valamint a védelem által indítványozott tanúkat, továbbá felolvasással tette tárgyalás anyagává azon tanúk vallomását, akiket a tárgyalásra idézni nem tudott, és írásbeli

tanúvallomásokat szerzett be. Meghallgatta az orvos-, illetve pszichiáter szakértőt, továbbá a műszaki szakértőt, majd **vádlott** beszámítási képességének, egészségi állapotromlásának tisztázása végett kiegészítő pszichológus-szakértői vizsgálatot rendelt el. Ismertette a nyomozás releváns iratait; a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, a szakvéleményeket, a rendőri jelentéseket, egyéb okiratokat.

Szabályosan ismételte meg a korábbi tárgyalás anyagának felolvasásával a bizonyítási eljárást a hivatásos bíró személyében történt változás miatt 2014. március 12. napján. E körben - az ügyész az előlről kezdésre irányuló indítványától eltérve, helyesen - alkalmazta a 97/2012. BKv rendelkezéseit a Be.554/L.§ (3) bekezdése kapcsán, mely az időtűllépés nélküli tanácsváltozással kapcsolatos megismétlési (illetve előlről kezdési) követelményre nézve könnyítésként lehetővé teszi, hogy a megismétlés (előlről kezdés) a tárgyalás anyagának ismertetésével is megtörténhessen. A könnyítő szabályhoz képest sok bizonyítási cselekményt érdemben is megismételt, mivel vádat ismertetett, a sértetteket és az élet elleni cselekmény szemtanúit, továbbá a szakértőket ismételten megidézte és kihallgatta (43. és 51. jkv.).

Relatív eljárási szabályt sértett, amikor felhasználta bizonyítékként **4. tanú** 34. szám alatt benyújtott írásbeli tanúvallomását, amely sem formailag, sem tartalmilag nem felelt meg a Be.85.§ (5) bekezdés szerinti követelményeknek. Tekintve, hogy a baleset helyszínén intézkedő rendőr írásbeli vallomását pótolják az okiratok, annak kirekesztésével a megalapozottság nem sérül. **5. tanú** rendőr tanú által készített jelentés (nyomozati irat 98. oldal) viszont azért nem értékelhető bizonyítékként, mert a helyszínen eljáró rendőr zászlós az általa észlelt körülmények és események tekintetében a tárgyaláson tanúvallomást tett (nyomozati irat 158. oldal és 28. jkv. 16-17. oldal).

A törvényszék az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi bizonyítékot feltárta és összegyűjtötte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett a szükséges mértékben. Elemezte a vádlott és a sértettek vallomásait, azokat összevetve az egyéb adatokkal, meggyőző magyarázatot adott arra, hogy miért nem fogadta el **vádlott** védekezését, aki mindkét vádpontban írt bűncselekmény elkövetését tagadta. Minden olyan tanút kihallgatott, aki bármely releváns információval rendelkezett a sértetti, illetőleg a vádlotti vallomások ellenőrzéséhez.

A cselekmény közvetlen előzményei vonatkozásában kihallgatott számos tanút, akik a **vádlott**, illetve **1. sértett** rokonai, ismerősei és szomszédai körében rálátással bírtak a házaspár életére. Az *1. tényállási pont* tekintetében **2. sértett** elmondta, hogy édesanyja és nevelő apja között mindkét fél részéről előfordultak verbális és tetteges konfliktusok. **Háziorvos** a vádlottól, **6. tanú** szomszéd pedig 1. sértettől értesült a kölcsönös bántalmazásokról. A sértett által rögzített hangfelvétel alátámasztotta, hogy a vádlottal a kapcsolatuk igen megromlott az utóbbi időszakban.

A cselekmény részleteit **1. sértett** és **2. sértett** vallomásai alapján állapította meg a törvényszék. **7. tanú** szomszéd vallomása megerősítette, hogy mobiltelefonon tőle kért segítséget a sértett, amikor **vádlott** rájuk zárta az ajtót. Ezt maga a vádlott is elismerte, aki a ház előtt tartózkodott és tettét azzal magyarázta, hogy a sértett leöntötte vörösborral a ruháját. Később **1. sértett** elmondta, hogy az ablakon keresztül mászott ki a lakásból (nyomozati irat 199. oldal). A helyszíni szemle és a fotók alapján azt lehetett megállapítani, hogy a sértettnek a testi épsége kockáztatásával a tetőre kellett volna kimászni a ház

elhagyása érdekében, ha többszöri kérésére a vádlott egy idő után nem nyitotta volna ki a bejárati ajtót (nyomozati irat 242-257. oldal).

A 2. tényállási pontban rögzített cselekmény vonatkozásában az elsőfokú bíróság **3. sértett** és **1. sértett** vallomását fogadta el, akik következetesen vallották, miszerint a vádlott négy alkalommal ütközött neki az autójuknak, többször irányváltoztatásra készítette őket, majd a fának ütközés után késsel a kezében ment oda hozzájuk, beült **3. sértett** kocsijába és fenyegetőzött. Nem vitás, hogy a védő által hivatkozott tanúk és a sértettek között ellentmondás volt abban a tekintetben, hogy bot vagy kés volt-e a terhelt kezében, de a vádlott és e tanúk sem nyilatkoztak egybehangzóan e tárgyban. A V. házaspár és **1. tanú**, akik valamennyien ismerték a terheltet elmondták, hogy nem látták elejétől a végéig a baleset után a vádlott mozgását. **vádlott** azt mondta, hogy bot nélkül nem tud járni, tehát azt magához vette, erre azonban **2. tanú** nem emlékezett, pedig beszélt is a terhelttel a helyszínen. Ekkor azonban a tanú szerint olyan kijelentést tett neki, hogy „megérdemelték” a sértettek, ami történt velük. Kétség kívül megállapítható, hogy a kést megtalálták a rendőrök a vádlott kocsijában, amit visszatehetett, amikor eljött **3. sértett** autójától, mely mozgását **5. tanú** is figyelemmel kísérte.

Az ütközések száma, lehetséges sebessége, intenzitása tárgyában a műszaki szakértői vélemény képezett támpontot, mely legalább két direkt behatás állapított meg a járművek sérülései alapján. A Suzuki gépjármű vonóhorga miatt a kisebb erejű ütközések nem hagytak kifejezett nyomot. A balesetet kiváltó ütközési sebesség szempontjából mérvado volt, hogy a vádlott kocsijának légzsákjai a harmadik ütközésnél kinyíltak, tehát legalább 20 km/h különbség volt ekkor a két autó között. A helyszín egy kanyargós utca, mellette parkos, fás terület, ahol nagy nehezebb irányítani a gépjárművet, és nagyobb sebesség mellett nagyobb a lehetősége annak, hogy kisodródva, valamely tereptárgyhoz csapódva súlyosabb személyi sérüléssel, illetve anyagi kárral járó baleset következik be. Az ütközések alkalmasak voltak arra, hogy **3. sértett**et irányváltoztatásra, vészfékezésre készítsék, azok intenzitása pedig olyan félelmet keltett **1. sértett**ben, hogy bebújt a két ülés közé. E tényekből helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a terhelt szándékosan ment neki négy alkalommal a sértetti gépkocsinak és szándéka nem csak a közlekedési veszélyhelyzet kiváltására, hanem baleset okozására is kiterjedt.

A sértettek által elszenvedett sérülésekre adott igazságügyi orvos-szakértői vélemény egyértelmű volt, az eljárás során ezek nem is képezték vita tárgyát (nyomozati irat 312. és 319. oldal). Tekintve, hogy az ütközéskor a vádlott autója 50, míg **3. sértett** gépkocsija kb. 45 km/h óra sebességgel közlekedett és az utóbbi autó felborult, majd egy fán fennakadt, fennállt a reális lehetősége annak, hogy a 8 napon belül gyógyuló sérüléseknél súlyosabb eredmény, akár a sértettek halála is bekövetkezhett volna, mivel a szakértői álláspont szerint sem lehet kiszámítani közlekedés közben egy ilyen erőteljes ütközés végkimenetelét.

A terhelt enyhe fokú alkoholos befolyásoltságára vérvételi jegyzőkönyv állt rendelkezésre (nyomozati irat 427. oldal), mely cselekmény miatt vele szemben az eljárás megszüntetésre került (nyomozati irat 432. oldal). Az egészségi állapotával kapcsolatban az orvosi kezelések iratai és a pszichiáter -, illetve pszichológus szakértői vélemények (nyomozati irat 407. oldal, 69. és 69/III. számú bírósági utóirat) azt tartalmazzák, hogy a terhelt testi betegségein túlmenően - mindkét cselekményre nézve - beszámítási képességét közepes fokban korlátozó

szervi eredetű lelki tünet együttesben, illetőleg személyiségzavarban, továbbá kezdődő szellemi leépülésben szenved.

A **3. sértett** személygépkocsijában okozott kár mértékét szakértői vélemény határozta meg 1.899.000 forintban (nyomozati irat 391-400. oldal).

Az eljárási hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, miután az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett.

Az ítélet tábla szerint a **törvényszék ítélete** ilyen formán **megalapozott**, de a történeti része kis mértékben pontosításra szorul az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint (Be.351.§ (2) bekezdés a/ pont).

Az ítélet 3. oldalának 1. bekezdéséből mellőzendő a vádlott motivációjára vonatkozó feltételezés, mely rész úgy helyes, hogy „feltékenysége rendkívül erős, cselekményeit ez, illetve indulata motiválta”.

A 8. oldal 2. bekezdése, mely a terhelt tudattartalmának elemzését tartalmazza, az ítélet jogi indokolásába tartozik, így a tényállásból szintén mellőzendő.

A tényállás helyesen tartalmazza a vádlott 0,78 g/l mértékű, enyhe fokú alkoholos befolyásoltságának tényét a 7. oldal 9. bekezdésében, ezzel azonban ellentétes, ezért mellőzendő a 10. oldal 5. bekezdéséből az a rész, miszerint a terheltet nagyobb volumenű alkoholfogyasztás jellemezte.

A fenti helyesbítésekkel a tényállás minden tekintetben megalapozott és az ítélet tábla is erre alapította határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

A törvényszék okszerűen következtetett vádlott bűnösségére, helyes a cselekmények minősítése és az ide vonatkozó jogi indokolás is szakszerű. Az első cselekmény, a személyi szabadság megsértése mindkét sértett tekintetében megvalósult az által, hogy **vádlott** rázárta a ház ajtaját 1. sértettre és 2. sértettre, és csak félóra elteltével, volt felesége kérésére, illetve **7. tanú** szomszéd megjelenését követően nyitotta ki. Ily módon a sértetteket az akaratuknak megfelelő helyváltoztatásukban szándékosan megakadályozta.

A második tényállási pontban írott cselekmény tekintetében a védelem a közúti veszélyeztetés büntetnének törvényi tényállását látta megállapíthatónak, mely álláspontot az ítélet tábla sem osztotta, hanem az élet elleni cselekmény megvalósulásával értett egyet az alábbiak szerint.

A 41/2007. BK vélemény a közlekedési veszélyeztető cselekmények tekintetében leszögezi, hogy azoknak a veszélyhelyzetben túli eredményére kizárólag a gondatlanság terjedhet ki. Ha az elkövető szándéka, akár eshetőlegesen átfogja más eredmény bekövetkezésének lehetőségét, akkor nem a közlekedési bűncselekmény, hanem az eredmény szerinti - élet, testi épség elleni - bűncselekmény, illetőleg annak kísérlete megállapításának van helye.

A jelen ügyben megállapított emberölés, illetőleg ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik.

Az emberölésre, illetőleg a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a 3/2013. Büntető Jogegységi határozatban felsorolt tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni.

Az alanyi tényezők körében az elkövető szándékára - az enyhe fokú ittasságon túlmenően - nyilvánvalóan kihatottak személyi tulajdonságai; a féltékenysége, indulatvezéreltsége, narcisztikus személyiségzavara, továbbá a szellemi leépülés kezdődő állapota, ami egyéb iránt beszámítási képességét is közepes fokban érintette. A szándék kialakulását befolyásolta az indítók is; miszerint volt felesége, akit aznap délután hiába várt, egy másik férfi társaságában távozott autóval Cs.-ről, anélkül, hogy vele szóba állt volna. A cselekmény után a vádlott olyan kijelentést tett, hogy „megérdemelték” a sértettek, amit tett velük, illetve odament hozzájuk egy zsebkéssel a kezében és azt kérdezte tőlük, hogy „ezt akarták-e”.

A tárgyi tényezők körében értékelendő, hogy a vádlott pontosan tudta, kik ülnek az általa üldözött gépjárműben. Forgalmas napszakban, V. lakóövezetében közlekedve, egy kanyarokkal teli útszakaszon autóját használta arra, hogy négy alkalommal nekiütközve **3. sértett** kitartóan üldözött autójának, a nagyobb méretű járművet az útról lelökje, mely kisodródva a parkos részre egy fának ütközött. A többszöri ütközés egyre nagyobb sebességgel kitartó magatartásra utal.

Vádlottnak ilyen körülmények között tisztában kellett lennie azzal, hogy ilyen határozott veszélyeztető magatartás egyenes következménye lehet a gépjármű felborulása, abban ülők, vagy a közelben lévő járókelők megsérülése, akár haláluk bekövetkezése is. Ez az eredmény a véletlen folytán elmaradt, a sértettek csak 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedtek, de a súlyosabb lehetőségbe a terhelt belenyugodott.

A töretlen a bírói gyakorlat szerint több emberen elkövetett emberölés büntettének a kísérletét - és nem közlekedési bűncselekményt - valósít meg az a terhelt, aki gépkocsijával több kilométeren keresztül üldözi a sértetteket, majd - 8 napon belül gyógyuló sérülésekkel járó - balesetet okozva belehajt a személygépkocsiba (BH1992.745, BH1999.543, BH2009.38).

A vádlott élet elleni cselekménye eshetőleg szándékkal megvalósított, befejezett, de távoli kísérletként értékelendő.

A rongálás nem célzatos bűncselekmény, ily módon eshetőleg szándékkal is elkövethető. Ennek megvalósulását senki nem vitatta, annak minősített esetét megalapozó kár mértékét pedig szakértői vélemény támasztotta alá.

Az időbeli hatály kérdésében az ítélőtábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy nem az elkövetés idején, hanem az elbíráláskor hatályos - Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. számú - törvény rendelkezései jelentenek kedvezőbb elbírálást a vádlottra nézve.

Vádlott terhére megállapított bűncselekmények büntetési tétele csak az élet elleni bűncselekmény tekintetében változott, mivel emelkedett a határozott tartamú

szabadságvesztés felső határa, mely jelen ügyben - a beszámítási képesség korlátozottsága folytán - nem meghatározó tényező. A büntetéskiszabás rendelkezései közül az ún. „középmértékes” szabály az elkövetéskor is hatályban volt. A Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleménye kimondja, hogy - az új Btk. szerint kedvezőbb - a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk.2.§ szerinti elbírálás fogalmába tartozik, vagyis megváltozása önmagában is alapot ad (enyhébb elbírálás címén) a jelenleg hatályos törvény alkalmazására.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítései tehát a hatályos Btk. rendelkezéseihez igazodtak.

Az elsőfokú bíróság felsorolta az enyhítő és súlyosító körülményeket, melyek kiegészítendők azzal, hogy nyomatékosan enyhít, miszerint a vádlott szándéka eshetőleges, a kísérlet távoli volt. Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta további hat hónapot töltött a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt. Az időmúlás kisebb súllyal esik latba, figyelemmel arra, hogy az élet elleni bűncselekmény büntethetősége nem évül el.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem tulajdonított nyomatékos, a büntetés kiszabását ténylegesen enyhítő hatást annak a körülménynek, hogy terhelte beszámítási képessége közepes fokban korlátozott. A kísérlet folytán a kiszabott törvényi minimumhoz képest kétszeres leszállásnak van helye a Btk.82.§ (2) bekezdés a/ pontja és (4) bekezdése szerint. A Btk.17.§ (2) bekezdése viszont úgy rendelkezik, hogy a büntetés korlátlanul enyhíthető, ha az elmeműködés kóros állapota az elkövetőt korlátozza a bűncselekmény következményeinek a felismerésében, vagy abban, hogy a felismerésnek megfelelően cselekedjen.

A kifejtett indokok alapján az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy **vádlottal** szemben aránytalanul súlyos az elsőfokú bíróság által alkalmazott 10 évi szabadságvesztés kiszabása. Ugyanakkor a súlyosító körülményeknek, a főként személy elleni erőszakos bűncselekményekből álló többszörös halmazatnak kellő súllyal kell megjelenni a fő- és mellékbüntetés kiszabásakor. Ezért az ítélőtábla a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztést - a Btk.81.§ (1) bekezdés értelmében halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztésre enyhítette.

Az élet elleni cselekmény jellegénél fogva a terhelte méltatlan a közügyekben való részvételre. A Btk.62.§ (1) bekezdése és 63.§ (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés mértékéhez igazodó tartamú mellékbüntetés indokolt, ezért a másodfokú bíróság annak tartamát is enyhítette. Az így megállapított tartamú fő- és mellékbüntetés szolgálja kellően a büntetés Btk.79.§-ában meghatározott céljait.

Bár a járművezetés ittas állapotban bűncselekménye - mely az alkalmazott hatályos Btk.236.§ (1) bekezdése alapján a 0,78 g/ l alkoholszint mellett megvalósult -, nem volt **vádlott** terhére a vád tárgya, a közúti járművezetéstől eltiltás alkalmazása és annak maximális tartama helytálló az élet elleni bűncselekmény elkövetési módja; a súlyos és többszörös KRESZ szabályszegések okán.

A bírói gyakorlat szerint a vádlottnak a büntetés kiállítását jelentős mértékben megnehezítő, orvosilag is igazolt súlyos betegségei és a büntetőjogi beszámítási képességét az elkövetéskor közepes fokban korlátozó szellemi hanyatlása együttesen megalapozhatja a törvényben foglaltaknál eggyel enyhébb büntetés-végrehajtási fokozat alkalmazását

(BH1998.516). **Vádlott** esetében ezek a körülmények fennállnak és kiegészülnek azzal, hogy a terhelt 65. életévében van, továbbá büntetlen előéletű, aki aktív korában a társadalom számára hasznos és megbecsült gyógyító tevékenységet folytatott. Ezért a táblabíróság a minősítéshez igazodó a Btk.37.§ (2) bekezdés ad/ pontjában szabályozott fegyház helyett eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozatot állapított meg a Btk.35.§ (2) bekezdése alkalmazásával.

Az ítélet tábla egyetértett a főügyészi átirat indítványával, miszerint a költségjegyzék 8./ tételében felsorolt orvos-szakértői díj nem terhelheti **vádlottat**, mivel a **1. sértett** sérelmére megvalósulni látszó könnyű testi sértés vétségében nem állapította meg a bíróság a bűnösségét a büntethetőségi feltétel; a joghatályos magánindítvány hiányában. Ezért 28.931 Ft bünygyi költség az állam terhén marad a Be.339.§ (1) bekezdése alapján, míg a terhelt által a Btk.338.§ (1) bekezdés szerint viselendő bünygyi költség összege ezzel a tétellel csökken. Mellőzte a bünygyi költség „elkülönítésére” hozott rendelkezést tekintve, hogy ilyen lehetőséget a hatályos Be. nem tartalmaz. A szabálysértési eljárás során keletkezett költség viseléséről egyébként sem a büntető bíróságnak kell határoznia.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek.

A másodfokú bíróság az ítélet bevezető részéből mellőzte a Be.258.§ (1) bekezdés c/ pontjában írtak szerint azon tárgyalások időpontját, amelyek a megismételést megelőzték. A vádlott lakcímének pontosítását az ítélet tábla a személyi nyilvántartó adatai alapján végezte el.

A fentiekben kifejtettek alapján a táblabíróság a Veszprémi Törvényszék 2015. március 4. napján kihirdetett 10.B.883/2012/80. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta, annak helyes indokainál fogva.

Az ítélet tábla a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú eljárás befejezéséig előzetes fogvatartásban töltött időt. Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől eltelt időt a közúti járművezetéstől eltiltás tartamába a Btk.56.§ (2) bekezdés alapján számította be.

Győr, 2015. szeptember 9. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Győri Ítélet tábla ezen ítélete, és az abban foglalt változtatásokkal a Veszprémi Törvényszék 10.B.883/2012/80. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett, és végrehajtható.

Győr, 2015. szeptember 9. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: